

Mere stod der ikke. Hun havde ikke kunnet komme videre ad den Vej. Men bag paa Bladet fandtes øverst oppe et Par Linjer, der tilhørte Brevets Slutning og aabenbart var kommen til at staa der af en Fejltagelse, idet hun ikke straks havde set, at Papiret i Forvejen var beskrevet. Der stod:

»Det er uhyggeligt at sidde saadan og skrive et helt Brev om sig selv, især da, naar det netop er dette Selv, som piner En Dag og Nat.«

Hendes Aabenhjertighed forfærdede hende nu. Men til alt Held var Brevet aldrig blevet afsendt. For det første havde det været saa umaadelig svært for hende at skrive det. Hun havde i de Dage været saa forpint, at hun maatte bruge de stærkeste Midler for at faa Søvn. Og saa var det gaaet hende med dette Forsøg paa en Selvforklaring som saa mange Gange før: jo alvorligere hun prøvede at udforske sit eget Indre, desto mørkere og uvejsommere blev det. Brevet havde undertiden ligget flere Dage i hendes Skuffe uden at hun var i Stand til at fortsætte det. Mange Gange tænkte hun paa helt at opgive det og bare skrive et Par Ord til ham paa sit Kort, f. Eks.: »Kære Ven! Som alle andre Mennesker ser De en ganske anden i mig end den, jeg er. Dersom De virkelig kendte mig, vilde De ikke bryde Dem om mig. Lev vel!«

Saa var det, hun en Dag paa Gaden mødte en